

— Та значи вие нищо ясно и точно не можатъ да разберете отъ врачката, ха? запита Аминта. Нели казватъ, че оракулитѣ всичко познавали.

— Глупави били, та отишли да питатъ врачка, присмѣ се Пердика. И азъ съмъ на твоето мнѣние, Прою; не вѣрвамъ на никакви врачки или оракули, па ако щатъ да бждатъ и отъ града Делфи¹⁾

— Слушайте по-нататъкъ да видите, какво нѣщо стана, каза Прою, като отри потѣта отъ лицето си.

Отъ врачката се върнахме въ училището и почнахме нашитѣ училищни работи. Свърши се лѣтото и дойде виноберъ. Тогава учителтъ ни разпусна за ваканция. Азъ трѣбваше да си ида на село. Поиска ми се да покания и приятелитѣ си Теогена, Евфориона, па и младата си хазайка. Родителитѣ на Евфориона се съгласиха, сжщо така и Теогеновитѣ, които не бѣха богати хора. Баща ми дойде въ града, натовари ни на колата и ни закара на село. Майка ми, братчетата и сестра ми ни посрѣщнаха извънъ селото. То бѣше радостъ, то бѣ чудо. Разведохъ другаритѣ си на всѣкждѣ: по градинитѣ, при смокинитѣ, въ пчилия, по нивята, по ливадитѣ, а най-хубаво бѣше на лозята. Гроздето бѣше узрѣло и вие съ стрѣвъ се затичахме къмъ всѣка лоза, на която гроздето е най-сладко. Цѣлъ мѣсецъ се бавихме на село. Настѣпи виноберъ. А знаете ли колко весело се бере гроздето? О, всѣки день, като птички излитахме отъ кжщи, качвахме се въ кораба и хайде на лозето. Беремъ тамъ доклѣ напълнимъ кораба, тичахме изъ лозитѣ, криемъ се, викаме, пѣмъ, па се наиграемъ едно хубаво и сетнѣ умо-

¹⁾ Въ Делфи се намиралъ най-главниятъ гръцки оракулъ